

दानियेलको पुस्तक — संख्या तीन

Kaksoisnäyt

Jeff Pippenger

2023-11-25

Käsitlemme parhaillaan Danielin kirjassa 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemää aikaa”. Se on kätkeyty niiltä, jotka ovat valinneet sulkea silmänsä, mutta se on siellä niitä varten, jotka tahtovat nähdä. Aloitamme Danielin kirjan kahdeksannesta luvusta ja jakeesta kolmetoista.

Sitten minä kuulin erään pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille eräälle pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka saattaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi? Daniel 8:13.

Jae alkaa sanalla ”silloin” ja tekee eron sen profeetallisen historian näyn välillä, jonka Daniel on juuri nähnyt edellisissä kymmenessä jakeessa. Luvun jakeet yksi ja kaksi ilmaisevat vuoden, jolloin Daniel sai näyn, sekä myös sen, että hän sai sen Ulai-joen varrella. Jakeesta kolme jakeeseen kaksitoista hän ”näkee” profeetallisen historian näyn. ”Silloin” hän ”kuulee” taivaallisen vuoropuhelun, joka koostuu kysymyksestä ja vastauksesta. Jakeessa viisitoista hän alkaa etsiä, mitä juuri ”näkemänsä” profeetallisen historian näky tarkoitti. On olennaisen tärkeää tunnistaa ero sen näyn välillä, jonka Daniel ”näki” jakeissa kolmesta kahteentoista, ja sen taivaallisen vuoropuhelun välillä, jonka hän ”kuuli” — sillä ne ovat kaksi eri näkyä.

Mutta autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Matteus 13:16.

Kolmannentoista jakeen kysymys kuuluu: ”Kuinka kauan kestää näky”, ja sanalla, joka on tässä käännetty ”näyksi”, tarkoitetaan eri hepreankielistä sanaa kuin sillä sanalla, joka kuudennessatoista jakeessa on käännetty ”näyksi”.

Ja minä kuulin ihmisen äänen Uulain rantojen väliltä; se huusi ja sanoi: Gabriel, selitä tälle miehelle näky. Daniel 8:16.

Kääntämällä kaksi eri hepreankielistä sanaa englannin sanaksi ”vision” Leviticuksen kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän aikaa” tuli ”kätkeytyksi kaikkien näkyville”. Raamatun tutkijat, jotka tyytyvät vain hipaisemaan pintaa, pitävät näitä kahta eri hepreankielistä sanaa samana sanana, mutta tekevät niin omaksi vahingokseen.

”Pintapuolinen silmäily tuottaa vain vähän hyötyä. Sen ymmärtämiseksi tarvitaan harkittua tutkimista sekä vakavaa ja vaativaa opiskelua. Sanassa on totuuksia, jotka ovat kuin arvokkaan malmin suonia pinnan alle kätkeytyinä. Kun niitä kaivetaan esiin, niin kuin ihminen kaivaa kultaa ja hopeaa, kätkeytyt aarteet löydetään. Varmistu siitä, että totuuden todistus on itse Raamatussa. Yksi raamatunkohta on avain toisten raamatunkohtien avaamiseen. Jumalan Pyhä Henki avaa niiden rikkaan ja kätkeytyn merkityksen tehden sanan ymmärryksellemme selväksi:

”Sinun sanojesi avautuminen valaisee, se antaa ymmärrystä yksinkertaisille.” Fundamentals of Christian Education, 390.

Meille ilmoitetaan, että Jumalan sanassa ”jokaisella tosiasialla on merkityksensä”, ja jos päätämme jättää huomiotta sen tosiasian, että kahdeksannessa luvussa on kaksi eri hepreankielistä sanaa, jotka on käännetty sanalla ”näky”, olemme vastuussa siitä, että aiheutamme itsellemme laodikealaisen sokeuden. Vanha sananlasku kuuluu: ”ei ole niin sokeita kuin ne, jotka eivät tahdo nähdä.”

”Raamattu sisältää kaikki ne periaatteet, jotka ihmisten on tarpeen ymmärtää tullakseen soveltuviksi joko tätä elämää tai tulevaa elämää varten. Ja nämä periaatteet ovat kaikkien ymmärrettävissä. Kukaan, jolla on mieli arvostaa sen opetusta, ei voi lukea ainoatakaan Raamatun kohtaa saamatta siitä jotakin hyödyllistä ajatusta. Mutta Raamatun arvokkainta opetusta ei saavuteta satunnaisella tai hajanaisella tutkimisella. Sen suuri totuusjärjestelmä ei ole esitetty siten, että kiireinen tai huolimaton lukija voisi sen havaita. Monet sen aarteista ovat syvällä pinnan alla, ja ne voidaan saavuttaa vain uutteralla tutkimisella ja jatkuvalla ponnistelulla. Ne totuudet, joista tuo suuri kokonaisuus rakentuu, on etsittävä esiin ja koottava yhteen, ’vähän täältä, vähän tuolta’. Jesaja 28:10.

”Kun ne näin tutkittuina etsitään esiin ja kootaan yhteen, havaitaan niiden sopivan täydellisesti toisiinsa. Kukin evankeliumi täydentää toisia, jokainen profetia selittää toista, jokainen totuus kehittää jotakin toista totuutta. Juutalaisen talousjärjestyksen esikuvat tehdään evankeliumissa selviksi. Jokaisella Jumalan sanan periaatteella on paikkansa, jokaisella tosiasialla merkityksensä. Ja koko rakennelma, sekä suunnitelmaltaan että toteutukseltaan, todistaa Tekijästään. Sellaista rakennetta ei mikään muu mieli kuin Äärettömän voisi käsittää tai muodostaa.” Education, 123.

Sana ”näky” esiintyy Danielin kahdeksannessa luvussa kymmenen kertaa, mutta nuo kymmenen esiintymää koostuvat kahdesta eri heprealaisesta sanasta, eikä näiden sanojen merkitys ole sama. Jos ne tarkoittaisivat samaa, Daniel olisi käyttänyt vain yhtä niistä sanoista kaikissa kymmenessä esiintymässä. Daniel kirjoitti kaksi sanaa, sillä kummallakin noista kahdesta sanasta on oma merkityksensä, ja toinen tarkoittaa näkyä, jonka Daniel ”näki”, ja toinen näkyä, jonka hän ”kuuli”. Jakeessa kolmetoista sanaksi, joka on käännetty ”näyksi”, on châzôn, ja se merkitsee ”näkyä” tai ”ilmestystä”, ”unta” tai ”oraakkelia”. Kutsun sitä ”profetiallisen historian näyksi” sen määritelmän ja sen perusteella, kuinka Daniel sitä käyttää.

Danielin kahdeksannen luvun ensimmäisessä jakeessa Daniel sanoo: ”minulle ilmestyi näky”, ja toisessa jakeessa hän toteaa kahdesti ”nähneensä näyssä”. Sitten kolmantenatoista jakeessa esitetään kysymys: ”kuinka kauan näky kestää?” Kaikissa näissä kohdissa käytetty sana on heprean ”châzôn”. Sitten viidennessätoista jakeessa tulemme ehkä tärkeimpään kohtaan, jossa Daniel käytti tätä aivan samaa sanaa, sillä hän sanoo: ”kun minä”... ”olin nähnyt näyn ja etsin sille selitystä”. Sen jälkeen kun Daniel oli nähnyt châzôn-näyn, hän halusi ymmärtää, mitä se tarkoitti. Tämä on tosiasia, jolla on suuri merkitys Mooseksen kolmannen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän ajan” kätkeytymisen kannalta tässä luvussa.

Hän käyttää myös sanaa *châzôn* jakeissa seitsemäntoista ja kaksikymmentäkuusi. Sana ”näky” esiintyy Danielin kirjan kahdeksannessa luvussa kymmenen kertaa, ja sana *châzôn* vastaa niistä seitsemää esiintymää. Daniel käyttää sitä toista hepreankielistä sanaa, joka käännetään sanalla ”näky”, neljä kertaa. Tuo toinen hepreankielinen sana on *mar’eh*, ja se merkitsee ”ulkomuotoa”.

Châzôn esiintyy seitsemän kertaa Danielin kahdeksannessa luvussa, ja *mar’eh* esiintyy neljä kertaa, ja yhdessä ne vastaavat niitä kymmentä kertaa, jolloin englanninkielinen sana ”vision” esiintyy Danielin kahdeksannessa luvussa. Seitsemän plus neljä on yksitoista, sillä yhden niistä kerroista, jolloin Daniel käytti sanaa *mar’eh*, se käännettiin juuri sen määritelmän mukaisesti; sillä jakeessa viisitoista, kun Daniel ”etsi selitystä” *châzôn*-näylle profeetallisesta historiasta, hänen ”edessään seiso” ”miehen näköinen”. Sana ”näköinen” on *mar’eh*. Sen tähden Daniel käyttää sanaa *mar’eh* neljä kertaa Danielin kahdeksannessa luvussa, ja se käännetään kerran sen ensisijaisen määritelmän ”ulkomuoto” mukaisesti, ja ne kolme muuta kertaa se käännetään sanalla ”näky”.

En esitä mitään arvostelua niitä miehiä kohtaan, jotka käänsivät King James -Raamatun. On kuitenkin pantava merkille, että jakeesta kolmetoista löytyy ainoa King James -Raamattuun lisätty sana (*sacrifice*), jonka inspiraatio toteaa yksiselitteisesti ”ei kuulu tekstiin”. Inspiraatio toteaa lisäksi, että lisätty sana oli ”lisätty inhimillisen viisauden toimesta”. Aivan samassa luvussa kaksi eri hepreankielistä sanaa on molemmat käännetty samalla englanninkielisellä sanalla. Syy siihen, miksi näiden kahden sanan välisen eron tunnistaminen on välttämättömän tärkeää, on perin pohjin merkittävä.

Ja tapahtui, että kun minä, minä Daniel, olin nähnyt näyn ja etsin sen merkitystä, niin katso, minun eteeni ilmestyi miehen näköinen olento. Ja minä kuulin miehen äänen Uulain rantojen väliltä; se huusi ja sanoi: Gabriel, selitä tälle miehelle näky. Daniel 8:15, 16.

Kun Daniel ”etsi tämän ‘*châzôn*-näyn’ merkitystä”, jonka hän oli juuri ”nähnyt”, Kristus ilmoittaa Gabrielille, että tämän tulee saattaa Daniel ymmärtämään ”*mar’eh*-näky”, jonka hän oli juuri ”kuullut”. Daniel tahtoi ymmärtää profeetallisen historian näyn, mutta Kristus, joka oli jakeessa kolmetoista yksilöity Palmoniksi (”eräs pyhä, joka puhui”), käski Gabrielia saattamaan Danielin ymmärtämään ”*mar’eh*-näyn”, ei ”*châzôn*-näkyä”. Jakeissa viisitoista ja kuusitoista Gabrielille ilmoitettu tarkoitus on, että hänen tulee saattaa Daniel ymmärtämään ”*mar’eh*-näky”, joka on se sanana ”näky” käännetty sana, joka merkitsee ”ilmestystä”, ei sitä profeetallisen historian näkyä, jonka Daniel tahtoi ymmärtää. Ilman Gabrielin tehtävänantoa koskevaa tunnistamista Kolmannen Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa” on kätkeytyä kaikkien nähtävillä.

Jakeessa kaksikymmentäkuusi molemmat heprean sanat, jotka on käännetty sanalla ”näky”, esiintyvät samassa jakeessa, ja tästä jakeesta tulee yksi ensisijaisista avaimista Danielin todistuksen ”seitsemästä ajasta” koskevan totuuden avaamiseen.

Ja näky ehtoo- ja aamuuhrista, joka on ilmoitettu, on tosi; mutta sulje sinä näky, sillä se koskee kaukaisia päiviä. Daniel 8:26.

Jakeessa kaksikymmentäkuusi ”ilta- ja aamujen näky” on mar’eh-näky, joka merkitsee ”ilmestystä”, mutta näky, joka oli ”suljettava”, on profeetallisen historian châzôn-näky. Ilmaus ”illat ja aamut” erottaa ja yksilöi näiden kahden näyn välisen eron. Se tekee tämän jälleen yhden havainnollistuksen kautta siitä inhimillisestä tekijästä, joka vaikutti Raamatun syntymiseen. Tuo inhimillinen tekijä koostui sekä niistä profeetoista, jotka kirjoittivat muistiin Raamatun sanat, että myös niistä, jotka käänsivät Raamattua. Raamattu, samoin kuin Kristus, edustaa jumalallisuuden ja ihmisyyden yhdistelmää. Tuo ihmisyyys ulottui alas historian läpi, Aadamista hänen syntiinlankeemuksensa jälkeen niihin, jotka kirjoittivat muistiin ja käänsivät Raamatun. Kristus ja Raamattu ovat molemmat Jumalan Sana, ja Jumalan Sana on puhdas, sillä yhdistelmän jumalallisuus kumosi aina kaikki ne rajoitukset, joita lihassa oli olemassa.

Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, kutsuttu apostoliksi, erotettu Jumalan evankeliumia varten, (jonka hän oli edeltä luvannut profeettainsa kautta pyhissä kirjoituksissa,) hänen Pojastansa, meidän Herrastamme Jeesuksesta Kristuksesta, joka lihan mukaan on syntynyt Daavidin siemenestä. Room. 1:1–3.

Ilmaus ”ilta ja aamu” esiintyy toistuvasti Jumalan sanassa, ja se käännetään aina ”illaksi ja aamuksi”, niin kuin jakeessa kaksikymmentäkuusi, ja niin kuin se niin usein käännetään Ensimmäisen Mooseksen kirjan luomiskertomuksessa, joka toistuvasti toteaa: ”ja tuli ehtoo, ja tuli aamu...”. Tosiasiaa — ja jokaisella tosiasialla on merkityksensä (ja tämä tosiasia on välttämätön ymmärtää) — ainoa paikka Raamatussa, jossa ilmausta ”ilta ja aamu” ei käännetä ”illaksi ja aamuksi” (niin kuin se on jakeessa kaksikymmentäkuusi), on Danielin kirjan kahdeksannen luvun neljästoista jae. Siinä, ja ainoastaan siinä koko Jumalan sanassa, ilmaus ”ilta ja aamu” on käännetty pelkästään ”päiviksi”.

Ja hän sanoi minulle: Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa. Daniel 8:14.

Kaksitoista jaetta myöhemmin, samassa Danielin luvussa, hepreankielinen ilmaus ”ilta ja aamu” on käännetty niin kuin se aina käännetään; mutta siinä jakeessa, joka on adventismin keskeinen tukipylväs ja perustus, ilmaus on yksinkertaisesti käännetty sanaksi ”päivää”. Mikä vaikutus johdatti King James -Raamatun kääntäjät tekemään näin silmiinpistävän ristiriidan? He olivat kääntäneet tämän ilmauksen jakeessa kaksikymmentäkuusi yhdenmukaisesti kaikkien sen muiden esiintymien kanssa muualla Raamatussa. Mutta kaksitoista jaetta ennen jaetta kaksikymmentäkuusi, jakeessa neljästoista, heidän inhimillisyytensä asetti erityisen erottelun jakeen kolmetoista kysymykseen annettuun vastaukseen. Ja jakeen kolmetoista kysymykseen sisältyi se yksi sana (uhri), jota ei tullut lisätä Raamattuun. Jumala tahtoi, että jae neljästoista erottuisi hyvin syvällisellä ja erityislaatuisella tavalla. Näin tehdessään hän myös yksilöi sen, mitä Gabrielia käskettiin saattaa Daniel ymmärtämään.

Jakeessa kuusitoista Jeesus käski Gabrielia antamaan Danielille ymmärryksen mar’eh-näystä, huolimatta siitä, että Daniel pyrki ymmärtämään profeetallisen historian châzôn-näkyä. Jakeessa kaksikymmentäkuusi sanotaan, että ”ilta- ja aamunäky, josta oli puhuttu”, oli ”totta”. Châzôn-näky oli ollut profeetallinen ”näky”, mutta mar’eh-näystä oli ”puhuttu”, sillä se oli lausuttu. Se oli

lausuttu jakeessa neljätoista, kun Palmoni sanoi: ”kahteen tuhanteen kolmeensataan iltaan ja aamuun; sitten pyhäkkö puhdistetaan.” Jakeessa kaksikymmentäkuusi käytetään ilmaisua ”illat ja aamut”, samalla kun se yksilöidään näyksi, josta oli ”puhuttu”, jotta Danielin kahdeksannen luvun kahden näyn välinen ero tulisi ilmi. Profeetallisen historian näky, jonka Daniel oli ”nähty” ja jota hän halusi ymmärtää, oli eri kuin se näky, joka oli ”lausuttu” ja jonka Daniel oli ”kuullut”. Vielä tärkeämpää on, että näky, jonka Daniel oli ”kuullut”, oli se näky, josta Gabrielin tuli antaa Danielille ymmärrys.

Pyhän Raamatun laatimiseen osallistunut ihmisyyden kirjasi Danielin kahdeksanteen lukuun sanan ”näky” kymmenen kertaa ja kätki näin eron sellaisen näyn välillä, joka ”nähtiin”, ja toisen näyn välillä, joka ”kuultiin”. Näin tehdessään se hämärytti sen painotuksen, joka osoittaa, että Kristuksen tarkoituksena oli, että Daniel ymmärtäisi sen näyn, jonka hän oli ”kuullut”, enemmän kuin sen näyn, jonka hän oli ”nähty”. Voimme nyt tarkastella, mitä Gabriel tekee täyttääkseen hänelle annetun tehtävän.

Niin hän tuli lähelle sitä paikkaa, jossa minä seisoin; ja kun hän tuli, minä pelästyin ja lankesin kasvoilleni. Mutta hän sanoi minulle: Ymmärrä, ihmislapsi, sillä näky koskee lopun aikaa. Ja hänen puhuessaan minulle minä vaivuin syvään uneen, kasvot maata vasten; mutta hän kosketti minua ja nosti minut seisomaan. Ja hän sanoi: Katso, minä teen sinulle tietäväksi, mitä tapahtuu vihastuksen viimeisenä aikana; sillä määräaikana on loppu tuleva. Daniel 8:17–19.

Gabriel alkaa nyt työnsä saattaakseen Danielin ymmärtämään kahdentuhannen kolmensadan illan ja aamun näyn, joka on tosi. Hän ilmoittaa hänelle ensin, että profeetallisen historian näky, chazôn-näky, olisi ”lopun aikana”. Sitten, Danielin ollessa profeetallisessa unessa, Gabriel kosketti Danielia ja asetti hänet seisomaan pystyyn. Hän ilmoittaa hänelle: ”Minä teen sinut tietämään.”

Niin Palmoni (Kristus) oli käskennyt Gabrielin tehdä, sanoessaan: ”Gabriel, anna tämän miehen ymmärtää iltoja ja aamuja koskeva mar’eh-näky.” Gabriel sanoo saattavansa Danielin ”tuntemaan, mitä tapahtuu vihastuksen viimeisessä lopussa”. Siinä se on! Siinä ovat 3. Mooseksen kirjan kahdeskymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa”! Se on kätkeyty juuri sillä profeetallisella menetelmällä, josta Gabriel oli johdattanut profeettoja toistuvasti todistamaan ja jota käyttämään kirjoituksissaan! Tuo menetelmä on: ”rivi rivin päälle, täällä vähän, tuolla vähän”.

Teoksessa ”Thoughts on Daniel and the Revelation”, jonka on kirjoittanut Uriah Smith (johon kaikkien adventistien, ja jopa heidän naapuriensa, tulisi olla perehtyneitä), Smith kommentoi Danielin kahdeksannen luvun jakeita seitsemästätoista yhdeksääntoista seuraavasti:

”Yleisellä lausumalla, että määrättyyn aikaan loppu tulee ja että hän tekee hänelle tietäväksi, mitä tapahtuu vihan viimeisessä lopussa, hän ryhtyy selittämään näkyä. Viha on ymmärrettävä ajanjakson kattavaksi. Minkä ajan? Jumala sanoi kansalleen Israelille, että hän vuodattaisi heidän päälleen vihansa heidän jumalattomuutensa tähden; ja näin hän antoi määräykset ’Israelin jumalattomasta, saastaisesta ruhtinaasta’: ’Pane pois päähine ja ota kruunu pois.... Minä kukistan, kukistan, kukistan sen; eikä sitä enää ole, kunnes tulee hän, jonka oikeus se on; ja minä annan sen hänelle.’ Hesekiel 21:25–27, 31.”

”Tässä on Jumalan vihastuksen aika hänen liittokansaansa vastaan; se aika, jonka kuluessa pyhäkkö ja sotajoukko annetaan tallattaviksi. Kuningaspäähine poistettiin ja kruunu otettiin pois, kun Israel joutui Babylonian valtakunnan alaisuuteen. Se kukistettiin jälleen meedialaisten ja persialaisten toimesta, jälleen kreikkalaisten toimesta, jälleen roomalaisten toimesta, vastaten niitä kolmea kertaa, joina profeetta toistaa sanan. Juutalaiset sitten, hylättyään Kristuksen, hajotettiin pian ympäri maanpiirin; ja hengellinen Israel on ottanut kirjaimellisen siemenen paikan; mutta he ovat maallisten valtojen alaisuudessa ja tulevat olemaan siihen saakka, kunnes Daavidin valtaistuini jälleen pystytetään,—kunnes Hän, joka on sen oikeutettu perillinen, Messias, Rauhan Ruhtinas, tulee, ja silloin se annetaan hänelle. Silloin vihastus on lakannut. Sen, mitä on tapahtuva tämän ajanjakson lopulla, enkeli on nyt tekevä tietäväksi Danielille.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 201, 202.

Se ”vihastus”, jonka Smith yksilöi, alkoi, kun assyrialaiset veivät Manassen Babyloniin vuonna 677 eKr. Valitettavasti Smith ottaa Sidkian kukistumisen vuonna 586 eKr. ja asettaa sen yhdeksännentoista jakeen ”vihastuksen” ajanjakson alkukohdaksi. Smith ei yksinkertaisesti käsittele sitä, mitä merkitsee, että jakeessa sanotaan ”vihastuksen viimeinen loppu”. Hän käsittelee sitä pelkästään ”vihastuksena”, vaikka jos vihastuksella on ”viimeinen loppu”, kielioppi ja logiikka vaativat, että vihastuksella on myös vähintään ”ensimmäinen loppu”. Smith tiesi, että seitsemänkymmenen vuoden pakkosiirtolaisuus alkoi Nebukadnessarin ensimmäisestä hyökkäyksestä Jojakimia vastaan vuonna 606 eKr., mutta katsoi, että vihastuksen ajanjakson alkukohta oli Nebukadnessarin kolmas hyökkäys, joka kohdistui Sidkiaa, viimeiseen Juudan kuninkaaseen.

”Vaikka meillä on hänen [Danielin] varhaisvaiheistaan yksityiskohtaisempi selonteko kuin minkään muun profeetan elämästä on säilynyt, hänen syntyperänsä ja sukulinjansa jäävät silti täysin hämärän peittoon, paitsi että hän oli kuninkaallista sukua, todennäköisesti Daavidin huonetta, joka oli tähän aikaan tullut hyvin lukuisaksi. Hän ilmestyy ensi kerran näkyviin yhtenä Juudan jaloista vangeista Babylonin kuninkaan Nebukadnessarin ensimmäisenä hallitusvuotena, seitsemänkymmenen vuoden pakkosiirtolaisuuden alkaessa, vuonna 606 eKr. Jeremia ja Habakuk lausuivat vielä profetioitaan. Hesekiel aloitti pian tämän jälkeen ja vähän myöhemmin Obadja; mutta nämä molemmat päättivät työnsä vuosia ennen Danielin pitkän ja loistavan elämänuran päättymistä. Häntä seurasi enää vain kolme profeettaa: Haggai ja Sakarja, jotka hoitivat profeetallista virkaa lyhyen ajan samanaikaisesti, vuosina 520–518 eKr., sekä Malakia, Vanhan testamentin profeetoista viimeinen, joka vaikutti lyhyen ajan noin vuonna 397 eKr.” Uriah Smith, *Daniel ja Ilmestys*, 19.

Smith tunnisti oikein yhdeksännentoista jakeen ”vihastuksen” ajanjaksoksi. Hän tunnisti oikein tämän ajanjakson pyhäkön ja sotajoukon tallettamiseksi Danielin kirjan kahdeksannen luvun kolmattatoista jakeen vastaavasti, ja hän tunnisti oikein sen päätepisteeksi 22. lokakuuta 1844.

Smith oli osittain oikeassa, mutta sivuutti totuuden tekemällä sen, mikä oli hänen profeetallisten sovellustensa tunnusomaista. Hän antoi historian ohjata profeetallisen sanan tulkintaansa sen sijaan, että olisi antanut profeetallisen sanan ohjata historian ymmärtämistään. Jos annamme Raamatun määritellä profeetallisen historian, meillä on silloin oikea tieto lähestyä historiaa.

Raamattu opettaa, että kenen valtaan ihminen joutuu, sen palvelija hän on.

Vaikka he lupaavat heille vapautta, he itse ovat turmeluksen palvelijoita; sillä kenen voittama ihminen on, sen orjuuteen hänet myös saatetaan. 2 Piet. 2:19.

Manasse joutui vangiksi Babyloniin vuonna 677 eKr. Juuri siellä Juuda kukistettiin ja vietiin orjuuteen. Tämä on se lähtökohta, joka esitetään sekä vuoden 1843 että vuoden 1850 kaavioissa, jotka sisar White hyväksyy oikeiksi. Smith aloittaa Danielin kirjan kahdeksannen luvun ja kolmannentoista jakeen tallauksen Sidkiasta, Juudan viimeisestä kuninkaasta. Sidkia oli asteittaisen tuomion päätepiste eikä sen alku. Sisar White toteaa, että Manassen Babylonian-vankeus oli tulevan ”käsiraha”. ”Käsiraha” on ennakkomaksu, ja se merkitsee sellaisen hankinnan alkua, jota seuraavat muut maksut.

Uskollisesti profeetat jatkoivat varoituksiaan ja kehotuksiaan; pelottomasti he puhuivat Manasselle ja hänen kansalleen; mutta sanomat halveksittiin; luopunut Juuda ei tahtonut ottaa varteen. Vakavana ennusmerkkinä siitä, mitä kansaa kohtaisi, jos se jatkuisi katumattomuudessa, Herra salli heidän kuninkaansa joutua assyrialaiden sotilaiden joukon vangiksi, jotka ”panivat hänet vaskikahleisiin ja veivät hänet Babyloniin”, heidän väliaikaiseen pääkaupunkiinsa. Tämä ahdistus palautti kuninkaan järkiinsä; ”hän rukoili Herraa, Jumalaansa, ja nöyrytyi syvästi isiensä Jumalan edessä, ja rukoili Häntä; ja Hän kuuli hänen rukouksensa ja suostui häneen ja toi hänet takaisin Jerusalemiin, hänen kuninkuutensa yhteyteen. Silloin Manasse tiesi, että Herra, Hän on Jumala.” 2 Aikakirja 33:11–13. Mutta tämä parannus, huomattava vaikka olikin, tuli liian myöhään pelastamaan valtakuntaa vuosikausien epäjumalanpalveluksellisten menojen turmelevasta vaikutuksesta. Monet olivat kompastuneet ja langenneet eivätkä koskaan enää nousseet. Profeetat ja kuninkaat, 382.

Manasse merkitsi sen ”käsirahan”, joka pani alulle ”kirouksen” ”seitsemäksi ajaksi”, mikä oli viimeinen ”vihastus”, sillä ”ensimmäinen vihastus” oli jo alkanut, kun pohjoinen valtakunta vietiin pakkosiirtolaisuuteen vuonna 723 eKr. Sitten Jojakimin kukistumisen yhteydessä, kun Daniel vietiin pakkosiirtolaisuuteen, alkoivat ne Jeremian mainitsemat seitsemänkymmentä pakkosiirtolaisuuden vuotta vuonna 606 eKr. Kaksi kuningasta Jojakimin jälkeen Jerusalem hävitettiin, ja viimeinen Juudan kuningas, Sidkia, katseli, kuinka hänen poikansa surmattiin hänen silmiensä edessä; sitten hänen silmänsä puhkaistiin, ja hänet vietiin vankina Babyloniin.

Smith liitti koko etenevän tuomion Sidkiaan ja käytti Sidkian tuomiota oletuksensa todistustekstinä. Sidkian tuomio, hänen joka oli ”jumalaton ja saastainen ruhtinas”, osoitti, että Juudan kruunu oli poistettava, kunnes Kristus tulisi pystyttämään valtakunnan. Smith sanoi: ”they are in subjection to earthly powers, and will be till the throne of David is again set up,—till He who is its rightful heir, the Messiah, the Prince of peace, shall come, and then it will be given him.” 22. lokakuuta 1844, Danielin kirjan seitsemännen luvun ja sen jakeiden kolmetoista ja neljätoista täyttymyksenä, Kristus, Ihmisen Poikana esitettynä, tuli Isän eteen vastaanottamaan valtakunnan.

Minä katselin yöllisissä näyissäni, ja katso, taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen; ja hän saapui Ikiaikaisen tykö, ja hänet saatettiin tämän eteen. Ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta, niin että kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelisivat häntä; hänen valtansa on

iankaikkinen valta, joka ei häviä, ja hänen valtakuntansa on sellainen, joka ei koskaan tuhoudu. Daniel 7:13, 14.

Sisar White vahvistaa, että Danielin kirjan seitsemännen luvun jakeet kolmetoista ja neljätoista täyttyivät 22. lokakuuta 1844.

”Kristuksen tuleminen meidän ylimmäisenä pappinamme kaikkeinpyhimpään pyhäkön puhdistamista varten, kuten Danielin kirjassa 8:14 esitetään; Ihmisen Pojan tuleminen Vanhaikäisen tykö, kuten Danielin kirjassa 7:13 kuvataan; ja Herran tuleminen temppeliinsä, josta Malakia ennusti, ovat saman tapahtuman kuvauksia; ja samaa kuvataan myös yljän tulemisella häihin, kuten Kristus esittää vertauksessaan kymmenestä neitsyestä Matteuksen evankeliumin 25. luvussa.” Suuri taistelu, s. 426.

Smith ei käsitellyt ”vihan viimeisen ajan” keskeistä osatekijää. Hän kiersi sen raamatullisen periaatteen, joka osoitti, että Juuda kukistettiin Manassan aikana, ja että vankeus, joka alkoi kaksi kuningasta ennen Sidkiaa, merkitsi myös sitä, että Juuda oli jo Babylonin alamaisuudessa ennen kuin Sidkia kohtasi kohtalonsa. Näistä ilmeisistä poisjätöistä huolimatta hän kuitenkin lausui: ”tässä on Jumalan vihastuksen aika hänen liittokansaansa vastaan; se ajanjakso, jonka kuluessa pyhäkköä ja sotajoukkoa tallataan jalkoihin.” Niinpä hän liittää suoraan ”Jumalan vihastuksen ajan” Danielin kirjan kahdeksanteen lukuun ja jakeen kolmetoista kysymykseen ”kuinka pitkäksi ajaksi”. Vastaus jakeessa neljätoista oli: 22. lokakuuta 1844.

Hajoaminen Babylonian orjuuteen oli vaihteittain etenevä historia, joka alkoi vuonna 677 eKr. ja jatkui vuoteen 1844 saakka. Tuo ajanjakso vastaa kahtatuhatta viittäsatata kahtakymmentä vuotta, mikä on tietenkin 3. Mooseksen kirjan kahdeskymmeneskuudes luku mainitsevat ”seitsemän aikaa”. Tämän ajanjakson päättyminen 22. lokakuuta 1844 antoi Danielille toisen todistajan kahdentuhannen kolmensadan illan ja aamun ”mar’eh-näystä” koskien.

Gabrielia käskettiin saattaa Daniel ymmärtämään tuo näky, ja se, mitä Gabriel teki, oli antaa toinen todistus päättymispäivälle 22. lokakuuta 1844. Hän ei ainoastaan antanut toista todistusta vahvistaakseen kummankin aikaprofetian täyttymysten ajankohdan, vaan, kuten Smith aivan oikein huomautti, siihen ajanjaksoon, joka liittyi toiseen todistukseen vuodesta 1844, oli viitattu jakeessa kolmetoista ajanjaksona, jonka kuluessa pyhäkkö ja sotajoukko annettaisiin tallattaviksi jalkojen alle. Jakeessa kolmetoista esitetty kysymys kuuluu: ”Kuinka pitkäksi aikaa ulottuu näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, niin että sekä pyhäkkö että sotajoukko annetaan tallattaviksi jalkojen alle?” Tuo ajanjakso oli 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa”.

Se, mitä Smith ei nähnyt tai vältti tunnistamasta, oli se, että jakeen yhdeksäntoista ”vihastus” oli tuon vihastuksen ”viimeinen loppu”. Jos on olemassa ”viimeinen”, silloin on myös olemassa ”ensimmäinen”, ja Daniel osoittaa, milloin ”ensimmäinen vihastus” päättyi, luvussa yksitoista. Hän yksilöi paavinvallan hallitsevan pimeän keskiajan aikana, ja hän toteaa, että paavivalta menestyisi, kunnes vihastus olisi täytetty eli päättynyt.

Ja kuningas tekee tahtonsa mukaan; ja hän korottaa itsensä ja suurentaa itsensä yli jokaisen jumalan, ja puhuu ihmeellisiä Jumalien Jumalaa vastaan, ja menestyy, kunnes viha on

täyttynyt; sillä se, mikä on määrätty, tapahtuu. Daniel 11:36.

Jae 36 ymmärretään laajalti siksi jakeeksi, jota apostoli Paavali mukailee toisessa kirjeessään tessalonikalaisille.

Älköön kukaan pettäkö teitä millään tavoin; sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja synnin ihminen ilmestyy, kadotuksen poika, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä Jumalaksi kutsutaan tai mitä kumarretaan, niin että hän Jumalana istuu Jumalan temppeliin ja osoittaa olevansa Jumala. 2. Tessalonikalaiskirje 2:3, 4.

Paavalin ”synnin ihminen”, joka on myös ”kadotuksen poika”, joka ”vastustaa ja korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi kutsutaan tai mitä palvotaan”, on myös se ”kuningas”, joka ”tekee tahtonsa mukaan; ja hän korottaa itsensä ja suuresti ylistää itseään yli jokaisen jumalan”.

Molemmat kohdat viittaavat Rooman paaviin. Daniel kirjoittaa, että paavi menestyisi, mikä merkitsee etenemistä, kunnes ”suuttumus on täyttynyt”. Jakeen kolmekymmentäkuusi suuttumus oli ”määrätty”. Sana ”määrätty” merkitsee ”haavoittaa”.

Paavius sai ”kuolinhaavansa” vuonna 1798, ja tuossa kohdassa ”ensimmäinen vihaustus” saatettiin päätökseen eli päättyi. Sana ”saattaa päätökseen” merkitsee lopettaa tai lakata. ”Vihastuksen” päättyminen kahdeksannen luvun yhdeksännessätoista jakeessa osoitti sen ajanjakson päättymisen, jonka aikana pyhäkköä ja sotajoukkoa oli määrä tallata jalkoihin. Se päättyi vuonna 1844, mutta ”ensimmäinen” vihaustus päättyi vuonna 1798.

”Viimeinen suuttumus” päättyi vuonna 1844, kaksituhattaviisisataakaksikymmentä vuotta sen jälkeen, kun kuningas Manasse vietiin Assyrian toimesta Babyloniin vuonna 677 eKr.

”Ensimmäinen” suuttumus päättyi vuonna 1798, kaksituhattaviisisataakaksikymmentä vuotta sen jälkeen, kun Assyria vei Israelin pohjoisen valtakunnan pakkosiirtolaisuuteen vuonna 723 eKr.

Danielin kirjan kätkeyistä ”seitsemästä ajasta” on vielä enemmän sanottavaa, ja käsittelemme sitä seuraavassa artikkelissamme.

”Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo Aamen, uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku; minä tiedän sinun tekosi, ettet ole kylmä etkä palava: oi, jospa olisit kylmä tai palava! Niinpä, koska olet penseä etkä kylmä etkä palava, minä olen oksentava sinut suustani. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.”

Tässä Herra osoittaa meille, ettei se sanoma, jonka Hänen kansalleen tulee viedä niiden palvelijoiden, jotka Hän on kutsunut kansaa varoittamaan, ole rauhan ja turvallisuuden sanoma. Se ei ole pelkästään teoreettinen, vaan käytännöllinen kaikissa yksityiskohdissaan. Jumalan kansa kuvataan laodikealaisille osoitetussa sanomassa lihallisen turvallisuuden tilassa olevaksi. He elävät huolettomina ja uskovat olevansa hengellisten saavutustensa puolesta ylevässä tilassa. ”Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.”

”Mikä suurempi petos voisi tulla ihmismielten ylle kuin luottamus siihen, että he ovat oikeassa, vaikka he ovat kokonaan väärässä! Totisen Todistajan sanoma kohtaa Jumalan kansan

surullisessa petoksessa, vaikka se onkin rehellinen tässä petoksessa. He eivät tiedä, että heidän tilansa on valitettava Jumalan silmissä. Sillä aikaa kun puhutellut imartelevat itseään sillä, että he ovat korkeassa hengellisessä tilassa, Totisen Todistajan sanoma murtaa heidän turvallisuudentunteensa hämmästyttävällä julistuksella heidän todellisesta tilastaan: hengellisestä sokeudesta, köyhyydestä ja kurjuudesta. Todistus, niin viiltävä ja ankara, ei voi olla erehdys, sillä puhuja on Totinen Todistaja, ja Hänen todistuksensa täytyy olla oikea.” Testimonies, osa 3, s. 252.